

Un far călăuzitor

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Un far călăuzitor

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărții, Oradea
2012

Copyright © 2002 by Janette Oke and T. Davis Bunn

Originally published in English under the title

The Distant Beacon

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Un far călăuzitor

de Janette Oke și T. Davis Bunn

Copyright © 2012 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Un far călăuzitor / Janette Oke și David Bunn ; trad.:

Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2012

ISBN 978-606-8282-42-8

I. Bunn, Davis

II. Tocuț, Mihaela (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocaș

Desenul de pe copertă: Andrada Pleșa

„Acestea sunt timpuri ce pun la încercare sufletele oamenilor.”

Thomas Paine, 1776

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste și voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soț, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana și Canada, soții Oke au petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărți, atât pentru copii, cât și pentru adulți, cărți ce s-au vândut în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Soții Oke au trei fii și o fiică, toți căsătoriți, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoți ai lor. În prezent, Edward și Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, și sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaționale, a vizitat peste patruzeci de țări din Europa, Asia și Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc niciodată romantismul, istoria și intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele și nivelurile de exigență. În prezent, trăiește în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soția sa, Isabella.

Prolog

Anne intră în salonul apartamentului său și se așează la biroul de lângă fereastra ce dădea spre grădina conacului. În mod obișnuit, îi plăcea să stea aici doar atunci când micul John se juca pe covoraș, la picioarele ei. Altminteri, prefera să se ocupe de actele privitoare la săteni și să își scrie scrisorile în bibliotecă, în compania unchiului Charles, care, în acest răstimp, obișnuia să citească gazetele primite de la Londra și să se joace cu John. Erau trei generații ale unei familii unite printr-o iubire atât de puternică, încât Anne era adesea copleșită de gândul că fuseseră atât de binecuvântați.

Totuși, era mai bine să se concentreze asupra scrierii acestei scrisori în liniște, fără a fi întreruptă de nimeni și de nimic. Atunci când erau împreună, lui Charles îi plăcea să-i citească articole din ziar și să-i ceară părerea în diverse chestiuni referitoare la moșie, ba uneori îi atrăgea chiar atenția asupra fiecărui gest, fie el cât de neînsemnat, al micuțului – „Ai observat cum a rostogolit mingea sub canapea? Ce hoțoman! Acum nimeni nu mai poate să ajungă la ea!”, „John a rostit un cuvânt nou! Ai auzit?”, „Ai văzut cum i s-a luminat fețișoara?”, și tot așa. Or, acum, Anne nu voia să fie deranjată. Amânase deja prea mult scrierea scrisorii.

Era o zi de început de primăvară, neobișnuit de caldă pentru clima din Anglia. Prin fereastra deschisă se auzeau ciripind câțiva

măcălendri. Trilurile lor erau scurte și șovăielnice, ca și cum nici lor nu le venea să creadă că lunga iarnă ploioasă s-ar putea apropia de sfârșit. „Cu asta îmi voi începe scrisoarea”, hotărî Anne, înmuind pana în călimară. Cu excepția celor câteva momente când vântul se întetise, împrăștiind norii groși și cenușii de pe cer, plouase neîncetat șapte săptămâni la rând. De la sfârșitul lui februarie încoace, aceasta era prima zi însorită. Prin fereastră pătrundea, ca o promisiune vagă a unor noi începuturi, mirosul de pământ jilav. Da, acesta era momentul perfect pentru a-i scrie lui Nicole.

După încheierea primului paragraf, cuvintele începură să curgă mai ușor. I se adresa lui Nicole ca și cum aceasta s-ar fi aflat în aceeași încăpăre cu ea, nicidecum de cealaltă parte a unui vast ocean. Îi scrisese despre cât de bine s-a adaptat la mediul din Anglia. Despre cât de fericită și liniștită se simțea trăind în maiestuosul conac al unchiului Charles, oferindu-le țăranilor din satele învecinate instruire și călăuzire spirituală. Despre faptul că, deși putea să pară straniu, ajunsese să se simtă ca acasă pe aceste meleaguri – lucru de care nu-și dăduse seama decât atunci când, scriindu-le părinților din Noua Scoție, realizase că se gândea la *celălalt* cămin al său. Îi era, ce-i drept, tare dor de Andrew și de Catherine, dar se simțea cât se poate de împăcată trăind aici, în Marea Britanie. Simțea că acesta este căminul ei.

Fapt care, mărturisea Anne, o uimea și pe ea. Aproape că se înfricoșă văzând ideea așternută pe foaie. Cuvintele „*împăcată*” și „*cămin*” străluceau în fața ei, uscându-se încet sub razele soarelui, căpătând un caracter permanent. Totuși, acesta era adevărul. Acesta era *căminul ei*. Și mai era un cuvânt pe care nu s-ar fi așteptat să îl poată folosi din nou atât de repede, gândi ea, privind visătoare pe fereastră. *Speranță*. Speranță în viitor. Într-un viitor care ar putea să-i aducă fericire, pace sufletească și poate chiar binecuvântarea de a deveni din nou mamă.

Aici se opri, dar numai preț de o clipă. Și asta nu pentru că s-ar fi codit să continue. Cuvintele se înșiruiau pe foaie rapid și ușor, dar, cu toate acestea, ea simțea nevoia să facă o pauză. Auzea mugetele

vitelor scoase în sfârșit la păscut după o iarnă din cale afară de lungă. Privi spre dealurile ce se înălțau în depărtare, dincolo de râulețul ce străbătea moșia lui Charles, și simți un fior străbătându-i făptura plăpândă. Cyril, primul ei soț, părea să fie foarte aproape în momentul acela ... Cât de mult i-ar fi plăcut lui Cyril aceste locuri și tot ce puteau face aici! Dar Cyril murise în urmă cu trei ani, răpus de gripa ce începuse să bântuie în Noua Scoție la scurt timp după declanșarea ostilităților dintre Marea Britanie și coloniile americane. Soțul ei fusese un medic minunat și un soț iubitor, iar pierderea lui îi pustiise sufletul. Totuși, la fel ca toate rănile, până și aceasta se vindecase cu timpul. Aidoma unui om schilodit, ce învață să trăiască fără un braț sau fără un picior, Anne trebuise să învețe să se bucure din nou de viață, fără Cyril. Iar adevărul este că soarta fusese generoasă cu ea. Îl avea pe copilășul ei scump și drag, avea o familie iubitoare, avea acum și satisfacția sufltească de a putea ajuta prin munca ei femeile și copiii din satele învecinate. Nici că putea să ceară mai mult de la viață! Oricum, Anne era convinsă că primise mai mult decât merita cu adevărat.

Începu să-și aștearnă înfrigurată gândurile pe hârtie. Îi scrisese lui Nicole – sora ei de suflet și cea mai bună prietenă – despre încă un lucru îmbucurător. Pe parcursul lunilor de iarnă, starea de sănătate a unchiului Charles începuse să se îmbunătățească. După discursul din Camera Lorzilor prin care Charles susținuse cauza coloniștilor și lupta lor pentru independență, membrii înaltei societăți începuseră să îl ocolească. Drept urmare, închiseseră reședința de la Londra și își petrecuseră întreaga iarnă la țară, în liniște și singurătate. Singurul vizitator al conacului în acest răstimp fusese Judith, mama lui Cyril. Judith era văduvă de ani de zile. Vizitele ei păreau să-l întremeze pe Charles la trup, minte și spirit, mai mult decât orice altceva. Mai mult chiar decât micul John. Era minunat, scria Anne, să vezi cum iubirea lor devine pe zi ce trece mai puternică.

Iar acum sosise momentul să scrie despre ceea ce probabil că Nicole bănuia deja de multă vreme. Trase adânc aer în piept și

înmuie pana în călimară. Cuvintele începură să curgă chiar mai repede decât până acum. Și în viața ei se întâmplaseră lucruri minunate. În iarna aceasta, legătura dintre ea și Thomas, tânărul avocat ce se ocupa de afacerile lui Charles, devenise din ce în ce mai strânsă. Era o relație plină de armonie și de spiritualitate. Aveau amândoi o credință puternică în Dumnezeu. Amândoi voiau să-și trăiască viața propovăduind învățăturile Domnului, ajutându-i pe ceilalți. Cu trei săptămâni în urmă Thomas o ceruse în căsătorie, iar în ziua următoare, după ce s-a rugat și a cugetat adânc, ea acceptase.

Iar două zile mai târziu, scrise Anne în continuare, Charles a cerut-o de soție pe Judith. După îndelungi discuții, cei patru au hotărât să se cunune în aceeași zi și să organizeze o petrecere restrânsă chiar aici, la conac.

În aceeași săptămână, Anne le scrisese atât lui Andrew și Catherine, cât și lui Henri și Louisei, pentru a le aduce la cunoștință fericitul eveniment. Lăsase cele două epistole pe birou, așteptând momentul în care va găsi cuvintele potrivite pentru a-i scrie lui Nicole. Această din urmă misivă era cel mai greu de scris, îi mărturisise Anne prietenei sale. Și asta nu din cauza descrierii planurilor de nuntă. Acelea erau amănunte ne semnificative, cu atât mai mult cu cât aveau de gând să organizeze doar o ceremonie simplă, fără a face niciun anunț prealabil în cadrul cercurilor londoneze.

Problema consta în faptul că nu putea să-i dea această veste fără a-și face griji în privința ei, mărturisise Anne în continuare, nu fără oarecare șovăire.

Știa foarte bine că Nicole nu cunoscuse niciodată sentimentul de apartenență. Nici în regiunea acadiană din Louisiana, unde se stabiliseră în cele din urmă Henri și Louise, nici în Noua Scoție, unde trăiau părinții ei naturali, și cu atât mai puțin în Anglia, unde Charles o convinsese să vină, în speranța de a o numi moștenitoarea sa. În perioada petrecută în Anglia, Nicole refuzase o mulțime de pretendenți. În viața ei, tânăra iubise un singur bărbat: pe cajunul

Jean Dupree, care se dovedise însă un om fără scrupule. Până acum, Nicole nu-și găsisese nici locul, și nici scopul în viață. Fericirea și sentimentul de apartenență pe care le încerca Anne acum nu făceau decât să scoată și mai mult în evidență acest gol din viața lui Nicole, iar Anne era dureros de conștientă de acest lucru în timp ce așternea cuvintele pe foaia de hârtie.

Îmi este greu să-ți scriu despre asta, continuă ea, dar trebuie să o fac, pentru că te iubesc din tot sufletul. Deși avem firi diferite și ne desparte un ocean, vreau să știi că eu rămân în continuare sora ta, care te iubește ca și cum am avea aceiași părinți. Și, într-un fel, chiar avem aceiași părinți – nu doi, ci patru!

În clipa aceea, soarele se iți de după colțul casei și razele sale sclipitoare căzură pe foaia de hârtie. Anne se opri și înmuie din nou pana în călimară. Gândul îi zbură, ca de alte mii de ori, la cele două tinere mame, care, în urmă cu peste douăzeci de ani, fuseseră constrânse de soartă să-și schimbe pruncii între ele, fiecare crescând și iubind fetița celeilalte ca pe propriul copil.

Vor trece luni de zile până când această scrisoare are să ajungă la tine, continuă ea să scrie pe foaia scaldată de razele soarelui, și alte câteva luni până când am să primesc răspunsul tău. În acest răstimp, am să mă rog ca Dumnezeu să continue să te călăuzească în viață și să te binecuvânteze și pe tine cu fericirea pe care am găsit-o eu. Am să mă rog pentru tine zi de zi, surioară. Cu această rugă pe buze și în inimă, închei prin a-ți transmite toată iubirea mea.

Anne

Capitolul 1

Catherine stătea lângă fereastra din bucătărie, loc care devenise centrul existenței sale. Era pentru prima oară când se simțea întemnițată în propria-i viață, când universului i se părea, dintr-odată, prea mic. Nu se simțise niciodată mai singură ca în această iarna, când sănătatea tatălui ei începuse să se șubrezească, furtunile fuseseră mai năprasnice ca niciodată, iar Andrew, mai tot timpul plecat. Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, în anotimpul rece primise o singură scrisoare de la Anne – și asta demult, în noiembrie – iar de la Nicole, niciuna. Disperarea i se adâncea cu fiecare zi ce trecea fără să primească vești din partea scumpelor ei fiice.

Totuși, era sigură că amândouă îi scriseseră. În adâncul sufletului știa că se gândeau la ea, că se rugau pentru ea și că îi scriau în mod regulat. Amândouă se aflau mult prea departe de ea, dar faptul că scrisorile lor nu ajungeau la destinație nu era vina lor. De vină era războiul.

Fereastra era deschisă. Deși venise primăvara, afară bătea încă un vânt rece. John Price, tatăl lui Catherine, moțăia lângă foc, cu pătura trasă până sub bărbie. În ultima vreme nu mai ieșea decât arareori din casă și nu mânca mai nimic. Nu vorbeau mult despre starea lui, dar toată lumea din sat știa că bătrânul își trăiește ultimele zile. Când era întrebat cum se simte, răspunsul lui John era, în

mod invariabil, acela că se simte împăcat, iar uneori mai adăuga că abia așteaptă să se încline înaintea feței Domnului. Ori de câte ori bătrânul vorbea despre asta, Catherine își simțea inima străpunsă de o durere ascuțită, și deseori era nevoită să se retragă repede în dormitor pentru a se reculege.

Vasele folosite la micul dejun erau acum spălate, ulița din fața casei, pustie, și mai era aproape un ceas până să înceapă pregătirea prânzului. Cu toate acestea, Catherine rămânea în picioare lângă fereastră, privind cum cad razele soarelui pe pământul brun. Cele câteva pete de omăt presărate pe ici, pe colo erau ultimele rămășițe ale celei mai lungi ierni din viața ei. O pasăre ciripi scurt, sunetul cristalin dând parcă glas dorului din sufletul ei.

Ca și cum i-ar fi simțit suferința, Andrew deschise ușa dormitorului și se apropie de ea, târșându-și ușor papucii pe pardoseala de scânduri. Singura binecuvântare din iarna aceasta, pentru care Îi mulțumea lui Dumnezeu ori de câte ori își pleca fruntea în rugăciune, fusese faptul că starea de sănătate a lui Andrew se ameliorase în mod simțitor. Datorită ajutorului financiar primit din partea lui Charles, fratele său putuse să renunțe la munca de pielar, care îl sleia de puteri, și reușise să-și cumpere un cal de soi. Astfel, pe lângă vizitele pe care le făcea în calitate de pastor comunității tot mai mari de enoriași, Andrew îi vizita adesea și pe soldații care își așezaseră tabăra în apropiere de sat. Cu ajutorul calului, putea să ajungă mai ușor și mult mai repede la toți cei care aveau nevoie de el. Iar numărul acestora creștea văzând cu ochii.

Se opri în spatele lui Catherine, îi cuprinse strâns brațele și își apropie fața de părul ei. Făcea asta deseori, îndeosebi înainte de a porni din nou la drum. O îmbrățișa atât de strâns, încât îi tăia respirația, și în cele din urmă ea era nevoită să se desprindă din strânsoare pentru a trage aer în piept.

Deși era îngrijorată și suferea în tăcere din cauza lipsei de vești din partea fiicelor sale, Catherine nu putu să nu zâmbescă atunci când Andrew își îngropă fața în părul ei.

— A ce-mi miroase părul? îl întrebă ea.

— A făină, murmură Andrew, continuând să își ascundă fața în pletele ei.

— Probabil de la colacii de la micul dejun ...

— Și a săpun.

— Deși au trecut deja trei zile de când mi-am spălat părul.

— Și a iubire.

Catherine vru să facă o glumă, dar cuvintele i se opriră în gât. Andrew o întoarse ușor cu fața spre el.

— Te iubesc din tot sufletul, scumpul meu, spuse ea, privindu-l în ochi.

— Și eu pe tine.

Chipul lui mai păstra încă frumusețea și expresia dârză a locotenentului războinic cu care se măritase în urmă cu douăzeci și trei de ani, dar trăsăturile îi erau brăzdate acum de riduri, iar în privire i se citea nu duritate, ci bunătatea și ferveoarea plină de blândețe a unui slujitor al Domnului. Strălucirea care apărea în ochii lui atunci când o privea era felul lui de a-i spune, fără de cuvinte, cât de mult o iubește.

— Am auzit vorbindu-se în sat cum că s-ar fi ridicat încă o tabără de-a lungul drumului spre Halifax, spuse el. Cred că am să dau o raită pe-acolo, să mă asigur că totul este în regulă.

— Dar ieri mi-ai spus că nu plec înainte de prânz...

— Când am privit afară pe fereastra din dormitor, am văzut că încep să se adune norii. Ar fi bine să plec înainte să se pornească furtuna.

— Atunci mă duc să-ți pregătesc niște merinde pentru drum, spuse Catherine.

Totuși, Andrew nu o eliberă din îmbrățișare și continuă să o privească intens.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Cu puțin timp în urmă, m-am rugat.

Catherine dădu din cap. Știa asta. Aceasta era încă una dintre binecuvântările aduse de acceptarea ajutorului bănesc oferit de Charles. Acum Andrew avea timp să se roage și să mediteze în

fiecare dimineață, fapt care contribuise în mod considerabil nu doar la ameliorarea stării sale sufletești, ci și a celei trupești.

— Și, în timpul rugăciunii, am avut impresia puternică și clară că aud o voce ce îmi vorbește fără de cuvinte.

— Ți-a vorbit Dumnezeu?

— Eu așa cred, răspunse Andrew, mângâindu-i ușor obrazul. Cred că ficele noastre sunt bine. Amândouă.

Catherine încuviință din cap. Era singurul gând care îi dădea puterea de a suporta zi de zi suferința aceasta fără a-și pierde mințile.

— Și cred, continuă Andrew, uitându-se direct în ochii ei, că vom primi vești de la ele cât de curând.

— Bine, dar cum? întrebă Catherine, devenind mai agitată. Tu auzi mai multe vești și zvonuri despre război decât mine. Nimic nu trece de blocadă. Nimic!

Războiul făcea deja parte din viața lor de zi cu zi. Nu mai aveau cum să îl ignore. Deși bătăliile se dădeau departe de ei, în sud și în vest, acum războiul ajunsese să afecteze fiecare aspect al vieții lor.

Portul Halifax era ticsit de nave, unele pregătite să se alăture blocadelor din New York și Boston, altele transportând trupe ce se îndreptau spre teatrul de război din Québec. Veștile continuaseră să circule chiar și când drumurile au devenit impracticabile din cauza vânturilor năprasnice și a furtunilor de zăpadă. Aproape toți loialiștii care se refugiaseră în nord din calea războiului aduceau vești despre moartea și întunericul care le bântuiau viața.

Andrew îi mângâie obrazul, în încercarea de a o liniști.

— Nu știi cum sau de ce sunt atât de sigur de faptul acesta, spuse el. Dar eu asta simt. Că în curând vom primi vești de la amândouă și că veștile vor fi bune. Chiar foarte bune.

Catherine se desprinsese din îmbrățișare și se duse la masa de lucru. Nu voia ca Andrew să o vadă cu lacrimi în ochi înainte de a pleca la drum.

Am să-ți pregătesc niște merinde, spuse ea și, prefăcându-se că-și aranjează șorțul, își șterse fața. Cred că a mai rămas niște pastramă

de vită. Din aceea din care îți place ție. Și niște colăcei de la micul dejun. Și un măr uscat ... Ultimul ...

Nicole se abținu cu greu să nu mai scoată încă o dată capul pe fereastra trăsorii. Știa foarte bine că nu ar fi văzut nici de această dată decât drumul și niscaiva copaci.

— De ce durează atât de mult? întrebă ea din nou, dar realizează imediat că era o întrebare cât se poate de puerilă.

Știa că Gordon Goodwind nu va răspunde. Pusese întrebarea doar pentru că nu-și mai putea ascunde nerăbdarea.

Cu o hurducătură, trăsura se opri, înclinându-se grozav într-o parte. Caii din față protestară printr-un nechezat, scuturându-și hățurile. Vizitiul sări de pe capră și Gordon scoase rapid capul pe fereastră. Nicole înțelese ce se întâmplase înainte ca Gordon să se așeze la loc pe banchetă.

— De astă dată, pare-se că ne împotmolirăm de-a binelea,coniță, o anunță vizitiul, confirmându-i temerile.

— Iarăși?... Vai, nu!...

— După cum arată drumul, se pare că au trecut cu tunurile pe aici, continuă vizitiul, un om de o jovialitate încântătoare, a cărui companie ar fi amuzat-o teribil pe Nicole în oricare altă situație. Altă explicație nu există. Doar dacă nu cumva or fi trecut cu plugul. Se pare că trebuie să deshăăm caii, dacă vrem să scoatem trăsura din șanț.

— Dacă tot ne-am oprit, ce-ar fi să coborâm și să prânzim? întrebă Gordon.

Nu avea niciun sens să își arate din nou nerăbdarea, așa că Nicole nu mai rosti cuvintele ce îi stăteau pe buze. Însoțitorii ei făceau tot ce le stătea în putință. Până și faptul că ajunseseră până aici putea fi considerat un miracol. Ba mai mult, călătoria ei fusese însoțită de o serie întregă de miracole. Ca și cum ar fi fost vegheată la tot pasul de îngeri.

Cu toate acestea, voiajul peste ocean durase aproape cinci luni. Dacă ar fi știut de la început cu ce vicisitudini avea să se confrunte,

Nicole se îndoia că ar fi avut tăria sufletească de a porni într-un asemenea periplu.

Nava lor fusese interceptată de către britanici în două rânduri. Prima dată s-a întâmplat în largul oceanului, când un escadron de nave de război apăruse brusc din mijlocul unui gren și apucase să le trimită trei ghiulele prin greement înainte ca James Madden, căpitanul vasului lor, să reușească a-i convinge că nu fac parte din tabăra adversă. Se pare că, arborând pavilioane false, mai multe nave franceze reușiseră să treacă de blocadele britanicilor și să li se alătore americanilor. Totuși, asta nu-l încălzea cu nimic pe căpitanul Madden, care, văzându-și nava atacată chiar de compatrioții săi, se înfuriase teribil și ar fi ripostat violent, dacă nu ar fi fost oprit la timp de către soția sa, care călătorea împreună cu ei în calitate de însoțitoare a lui Nicole.

O lună mai târziu, când au ajuns în portul New York după o anevoioasă traversare a Atlanticului de Nord în sezonul rece, au fost opriți din nou de o blocadă britanică. Navele marinei regale erau împuternicite oficial să rechiziționeze alimentele și armele de pe vasele care insistau să treacă de blocadă. Deși în magazia de alimente de pe corabia lor nu mai rămăsese aproape nimic în afară de pesmeți și pastramă, spre disperarea căpitanului Madden, comandantul blocadei le confiscase toate proviziile, inclusiv ultima roată de cașcaval și o jumătate de butoi de mere – ultimele mere pe care le mai aveau – și, ca și cum asta nu era de ajuns, îi ușurase și de mare parte din rezerva de ghiulele și praf de pușcă.

New York-ul se afla în mâinile britanicilor. Orașul gema de soldați și de loialiști refugiați din alte zone de conflict. Peste tot domnea un haos înfiorător, astfel încât Nicole nu se împotrivise defel atunci când Gordon, protectorul și însoțitorul ei oficial, sugerase că ar fi mai bine să rămână pe corabie. Au petrecut în New York trei săptămâni, care lui Nicole îi păruseră cele mai încordate și mai frustrante din viața ei. Vântul dinspre nord a bătut întruna, formând sloiuri de gheață lungi cât brațul pe fiecare parâmb și montant de parapet.

Nota autorilor

La începutul acelei veri, noul comandant britanic al armatei coloniale a Majestății Sale, Regele George al III-lea, a ordonat retragerea tuturor forțelor loialiste din Boston. Întreaga garnizoană britanică din Boston a fost evacuată în secret, într-o singură noapte.

La începutul lunii iulie, armata americană, condusă de generalul George Washington a pus stăpânire pe orașul Boston și pe localitățile din apropierea acestuia.

Regatul britanic nu a mai trimis nicio forță armată în regiune.

